

MEVLÜDE CAMCIOĞLU

Muhsin Adil Binal Mesleki
ve Teknik Anadolu Lisesi

Liseler Arası Yarışma
Mansiyon Ödülü

PEKİ YA ZAMBAKLAR

Bu tarihe nasıl geldiğimi hâlâ bilmiyorum. Hangi ülkede kimlerle olduğumu ya da olacağımı, hangi dili konuşacağımı, adımın ne olduğunu ve daha bir sürü şeyi... Ama bilmem gerekiyordu. Bunu her insanın bilmesi gerekiyordu. İşte bu yüzden başımıza ne zaman neyin geleceğini hiçbir zaman bilemedik ve asla da bilemeyeceğiz.

TEMMUZ 1956-MEKSİKA/YUCATAN

Uyandığımda dokuz basamaklı bir piramidin üzerinde uzanmış haldeydim. Doğrulduğumda rahatsız edici bir sessizlik kullaklarımı acıtıyordu. Bulutlar sanki burnuma degecekti ve hava almamı engelliyorlardı. Piramidin ilk basamağında bir şey görür gibi oldum; ama aniden yok oldu. Kendimi yokladım. Kimdim ben? Ne işim vardı burada? Bana doğru koşan küçük beyaz elbise kız çocuğunun ağzı kımıldıyordu, ama ben duymuyordum. Evet, gerçekten de duymuyordum. Belli ki bir şey anlatmaya çalışıyordu; ama aniden yok oldu. Daha önceden hissedip hissetmediğimi bilemediğim bir duyguya kapıldım. Sanırım bu duygu korkuydu, gerçek bir korku. Bu korkunun insanın tüylerini ürpertecek kadar şiddetli olduğunu hissediyordum. Ne yapmam gerekiyordu? Sonra kız çocuğunun yaptığı hareket geliyor aklıma ve ceplerime bakıyordum. Gerçekten de cebimde bir şey olduğunu görüyordum: Bir kâğıt ve dört yapraklı bir yonca. Kâğıtta "Sadece bir yaprak bile seni Mayıs ayına atabilir." ,yazıyordu. Bir an atlamak geldi içimden. Duyamadığım bu ülkeden uzaklaşmayı istiyordum belli ki. Ne yapmışım? Neyin bedeliydi bu? Ya savaşış başarmalıydım ya da ne olacağını beklemeliydim. Savaşmalıydım. Ama nasıl mayısa atabilirdim ki kendimi? Belli ki

yoncayla alakalıydı. Peki, ama duyamamamın sebebi neydi? Bir sebebi yoktu ki. Nasıl oldu, kim yaptı bilmiyorum ama dokuzuncu kattan itilmiştim. Düşüyordum. Bir şey yapmalıyım. Ölmemeliydim. Birden yoncanın beş yapraklı olduğunu fark ettim ve bir yaprağımı çektim. Artık gerçekten de dört yapraklıydı.

MAYIS 1957-JAPONYA/KYOTO

Hastane odasında uyandığımda düşüşüm geldi gözlerimin önüne. Kurtulmuştum. Biri beni bulmuş ve hastaneye taşımıştı. Ama bir tuhafılık vardı. Su sesleri geliyordu. Ama ben duymuyordum ki. Kafayı mı yemiştim? Kapım tıklandı ve içeri küçük pembe battaniyenin içinde bebekle bir adam geldi. Nasıl bildiğimi bilmiyordum; ama o gelenin kendi eşim olduğunu ve o bebeğin de benim bebeğim olduğunu kavrayabiliyordum. Peki ya nasıl? Bebeği ellerime bıraktığımda bir şeyler söylemek istiyordum, ama konuşamıyordum. Bu sefer de dilim dönmüyordu. Evet konuşamıyordum. Bebeği kucağıma alıyor ve koridora çıkıyordum. Ama burası hastane değil ki burası yargıçlarla dolu bir mekândı. Bebek kucağımda koşuyor ve onu ellerimden düşürüyordum. Dönüp baktığımda yerde yatan bir oyuncak bebek görüyordum. Battaniyeyi kaldırdığımda yerde kanla yazılmış “Japonya Kyoto” yazısını gördüm. Kenarda da “Git!” yazıyordu. Koşarak kaçırıyordum artık. Bağırarak istiyordum. Delirmek üzereydim. Ben neredeydim? Kızıl saçlı, güzel ve parlak tenli, çekik gözlü bir bayanla karşılaşıyorum. Elime bir taş attığımda artık cam bir plazanın karşısında kendime bakıyorum. Tarih 14.11.1958 yazıyordu.

EKİM 1958-İSPANYA/BILBAO

Plazanın önünde şaşıp kaldım. Acaba ben miydim? Uzun boylu, düzgün fizikli, saçlar bukle bukle, upuzun ve sapsarıydı. Üzerimde kimlere ait olduğunu bilemediğim farklı tarzda bir elbise vardı. Güzeldi, umduğumdan çok daha güzeldi. Ayrıca hem duyuordum hem de konuşabiliyordum; her şeyim tamdı. Camdaki yansımada o çocuk yine yanımda belirdi. Bir sürü beyaz

renkte zambak vardı bu sefer yanında. Bu da bir işaret olmalıydı. Zambak neyi anlatabilirdi bir insana? Belki kırılmış kalpleri, belki de yeni bir hikâyeyi... Kaldığım yerden devam etmeli, sona ulaşmalıydım. Kendimi zambakların içine bırakıyor ve gözlerimi kapatıyordum. Bu sefer işareti de, gideceğim yeri de ben belirlemeliydim. Bir işaret yoktu, ama gerçeğe gitmeliydim.

MART 1959-HİNDİSTAN/NEW DELHI

Tek odalı bir evde uyandım. Karşımda dört bölüme ayrılmış beyaz bir perde var ve hepsinde hafızamda canlanan bir şeyler oynuyor. İlk bölümde Meksika/Yucatan, ikinci bölümde Japonya/Kyoto, üçüncü bölümde İspanya/Bilbao ve son bölümde Hindistan/New Delhi yazıyor. Yerde dört yapraklı bir yonca, sıcak tuhaf bir taş ve bir damla kan var. Bir de sarı renkli bir gazete duruyor. Gazeteyi yerden alıyorum. Güzel bir kız resmi var. Tanıdık birisi, tıpkı plazanın camında gördüğüm gibi. Yanındaki haber de de “Hafızasına Yenik Bir Kurban Daha”, başlıklı yazı duruyordu. Yani ben ölmüş müydüm? Gazeteyi tekrar okumaya başlıyorum. O zaman öğreniyorum ki; hafızamı sildirmek istemişim. Unutmak istemişim. Neyi, neden, nasıl silmek istedim bilmiyorum ama çok da başarılı olamamışım. Ölmüş olsam da bunun bana kattığı şey, geçmişin duygularla insanı acıtabileceği olmuş. Bazen her şeyi bilmenin insanı acıtamayacağını bilmek olmuş. Birden ışıklar yanıyor ve benim küçük bir oda olarak nitelendirdiğim yer, kocaman bir konferans salonuna dönüşüyor. Yakın arkadaşım, kardeşim ya da iş arkadaşım olduğunu düşündüğüm biri kürsüye çıkıp şöyle diyor: “BİRER YIL ARAYLA DÖRT FARKLI ÜLKEDEN KAYIP HAFIZAYLA GEZEN DOSTUM KATTY’NİN ANISINA DÜZENLENEN BU GÜNDE ONUN DA BİZLERLE BERABER OLDUĞUNU BİLİYORUM. ONU ÇOK ÖZLÜYORUM. DÖRT YILDIR ONDAN HİÇ HABER ALAMAMIŞTİM; ONDAN ALDIĞIM SON HABER İSE ÖLÜMÜ OLDU. RAHAT UYU KATTY. CANIM DOSTUM.” Bir tuhaf oluyorum. Her şey gerçekten bu kadar basit olabilir miydi? Gittiğim ülkeler, hissettiklerim, duymamam, görmemem, sonradan öldüğümü anlamam... Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

SON BÖLÜM

Kan ter içinde uyanmak bu demek olsa gerek. Nasıl bir rüyaydı öyle? Rüya mıydı sahi? Bir an kendimi sarsıp kollarımı sıkıyorum. 'Evet yaşıyorsun. Sakin ol!' diyorum. Görüyorum, duyuyorum ve hatırlıyorum. Yazmam gereken bir kitabım, saat onda Üsküdar Dilruba Restoran'da kahvaltı yapmak için bekleyen çocukluk arkadaşım ve yarın kesinleşmesi gereken bir müvekkilimin dosyası var. Aklıma rüyanın Hindistan bölümündeki konferans salonu geliyor. Evet, her şey oradaydı. Gittiğim ülkeler, bütün işaretler... Ama biri hariç! Peki, zambaklar neredeydi? Sonra umursamıyorum. 'Sadece bir rüya; unut.', diyorum. Giyeceğim kıyafetleri hazırlamak için dolabıma yöneliyorum. Ama kapının zili beni kapıya yönlendiriyor. Kapının tokmağının üzerindeki sepette bir demet zambak var. Önce ani bir afallama yaşıyorum. Sonra üzerindeki notu okuyorum. 'Zambaklar son bölümdü. İşte buradalar.'